

VĚTRNÍK

Ročník XLVIII.

Pondělí 16. října 2017

číslo 4.

Díky, že nepřijdete!

Včerejší vítání mi zlehka evokovalo legendární film s Jane Fondou a Robertem Redfordem Bosé nohy v parku. Vítací duo Svatka a Hanka bylo totiž bosé. Nováčky přehlídky, soubor Voživot Mladá Vožice, byli tak překvapení, že se vyzuli také. „Snažili jsme se na přehlídku dostat už dlouho a teď jen koukáme - ještě jsme nic nepředvedli a už na nás přišlo celé město,“ konstatovala zástupkyně souboru.

Dalším vítaným účinkujícím byl host - letos divadelní režisér a pedagog Milan Schejbal. „Pro mě bylo překvapení, že hostem jsem já. Radil bych vám, abyste odpoledne ani nechodili, není o co stát. Navíc zpívat bude Martin Písařík, pokud toho bude vůbec schopen. Moderovat to celé bude Luděk Horký, což taky není velké lákadlo. Děkuju vám, že nepřijdete,“ sdělil přítomným se svým charakteristickým humorem Milan Schejbal. (jn)

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	ISS-DM
13:30	loučení Mladá Vožice	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Homole	před divadlem
20:00	Ženské nebe	velký sál
20:30		
21:00	Homole	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:00	společenský večer	U Medvěda

Recenze: Luděk Horký

Vít Lichtenberg, Kateřina Pokorná Krysí dům Voživot Mladá Vožice

Divadelní soubor Voživot je na Krakonošově divadelním podzimu nováčkem. Proto je přinejmenším pozoruhodné, že se na národní přehlídce představil inscenací původní české detektivní komedie, kterou přímo na tělo souboru napsala jeho kmenová režisérka Kateřina Pokorná a jejíž děj je zasazen do Anglie třicátých let dvacátého století. Jde o mimořádně náročný divadelní žánr. Navíc o žánr, který má již svůj kánon prověřených autorů i titulů. O žánr, který žije svébytným jevištním životem a pro který už mnoho nových dobových textů nevzniká. Samozřejmě s čestnou výjimkou parodií na klasické divadelní detektivky. Je obvyklé, že soubor, který po setkání s žánrem detektivní komedie touží, sáhne po některém z osvědčených a jevištěm prověřených titulů. Divadlo Voživot šlo jinou cestou. Principálka souboru napsala nový dramatický text, ušitý,

chtělo by se věřit, souboru na míru.

Takový čin je bezesporu odvážný, ve svém záměru poctivý a chvályhodný. Současně je to ale zcela vědomý úkrok stranou z vyšlapané cesty, je to volba ve znamení hesla „risk – zisk“.

Obávám se, že tenhle risk se proměnit ve výhru tak docela nepodařilo. Text hry je bezesporu poučený literárními dominantami detektivního žánru, jeho autorka zcela jistě dobře zná osvědčené metody a postupy divadelních detektivek, je sečtělá. Záměr autorky je, řekl bych, široce rozkročen mezi snahou dát vzniknout mrazivě napínavé divadelní detektivce a mezi pokusem o parodii onoho žánru. V celé hře není ani jeden původní detektivní motiv. Naopak, hra velmi důsledně čerpá inspiraci či vykrádá motivy z děl jiných autorů. Ať už jde o motivy univerzální, jakými jsou shromáždění vůči sobě vyme-

zených pozůstalých za účelem hromadného čtení poslední vůle, starý dům plný tajemství, záludný advokát, loajální komorník atp. Nebo o motivy nepokryté vypůjčené z konkrétních her: scéna ve tmě, při které zahyne první oběť, je věrně převzatá ze hry Agathy Christie Deset malých černoušků. Obraz veřejného sdělování znění závěti, během kterého jsou jednotlivé postavy obviňovány ze svých předešlých činů či postojů nápadně připomíná pouštění gramodesky s obviněním přítomných postav v té samé hře. Motiv sekretářky, zločinně spolčené s advokátem, jakož i motivy další, jako by z oka vypadly slavným detektivním parodiím Normana Robbinse Hrobka s vyhlídkou a Do hrobky tanečním krokem. Stejně tak nepůvodní a neoriginální je motiv komisaře předstírajícího indispozici. Tentokrát to byla falešná společenská únava pod vlivem alkoholu, ve včerejší

Turecké kavárně Roberta Thomase to byla předstíraná chřipka...

Dalo by se pokračovat donekonečna. Bohatě čerpaná inspirace z klasických děl detektivního žánru odkazuje k touze po parodii, stejně jako samotný závěr hry, kdy advokát osloví komorníka, jehož v řádu realistických postupů vyprávění téhle inscenace nutně vnímám jako jeho vrstevníka, „tatínku“, aby následovala scéna, srovnatelná svou pseudouvěřitelností se slavnou závěrečnou scénou filmu Limonádový Joe, kdy se dozvíme, že „padouch nebo hrdina, my jsme jedna rodina“. Bohužel kromě výše uvedeného, všechny ostatní dramatické postupy a spolu s nimi i režijně herecké řešení inscenace nasvědčuje úsilí o realisticky strženou divadelní detektivku se strhujícím dramatickým napětím. Tyto dva principy považuji v konkrétním případě Krysího domu za neslučitelné. Jeden požívá druhý.

Oceňuji originální nápad uvést do děje divadelní

detektivky postavy pěti bývalých manželek zesnulého, které se v neúprosném časovém limitu musí mezi sebou smířit natolik, aby byly schopny racionálního společně sdíleného rozhodnutí o dědictví. Nápad je to ve své jednoduchosti až geniální a skýtá nekonečný prostor pro rozehrání komediálně laděných dramatických situací. Už v samotném textu však tento motiv není dostatečně situačně vytěžen, postavy své postoje spíše slovně komentují, než aby je projevíly v dramatickém jednání. Dvojnásobně to pak platí o jevištní realizaci. Postavy ženských hrdinek nejsou dostatečně výrazně charakterizovány, hodně toho na jevišti namluví, ale napětí pod jejich slovy není žádné. A kde není dostatečné napětí, nevzniká situace. Kde není dramatická situace, není příliš o čem hrát. Hra se mění v jevištní vypravování. Světlymi výjimkami v podobě aktivně jednajících a výrazněji charakterizovaných postav byly Margaret Pavly Kadeřábkové a Christina Jany

Kaltounkové. O mužských postavách se pak nedá hovořit vůbec, ty byly naprosto podehrané.

Velice oceňuji odvahu souboru pustit se do tak nelehkého úkolu, jakým je realizace detektivní komedie na základě nového autorského textu. Inscenace jako celek působí velmi ambiciózně. Výsledek je však, bohužel, přinejmenším rozpačitý. Přesto věřím, že práce na inscenaci přinesla souboru celou řadu zkušeností a radosti z tvůrčí práce a že to všechno dokáže zhodnotit v další divadelní tvorbě.

KDP mladým

Náš večer obohatilo představení s názvem Krysí dům od souboru Voživot Mladá Vožice. Detektivní komedie nás všechny vtáhla do napínavého děje a udržela nás v něm až do poslední překvapivé části. Spleť příběhu se odehrával na jednoduše, leč dokonale navržené scéně. Na pódiu jsme pozorovali skvělé herecké výkony, které byly podtrženy velmi vkusnými kostýmy. Drobná výtku na závěr – LED lampičku bychom vyměnili za nějakou dobovější.

Půdička

Na půdičce po představení Krysího domu souboru Voživot Mladá Vožice jsme především diskutovali o autorské snaze souborů, které hledají náhradu oficiálně vydávaných textů. V případě Krysího domu část účastníků diskuze se domnívala, že soubor si chtěl zahrát klasickou detektivku, ale zároveň jsme uznali, že v tom případě text má řadu nedostatků v nedotažených motivacích a „metodách vraždění“. Určitě se nejednalo o osobitou výpověď skupiny amatérských divadelníků a snad se ani nepokoušeli nahradit finančně nepřístupnou západní dramaturgiu. Nahodilá charakteristika postav neumožňovala hercům rozvinout dostatečné napětí ve vytváření situací. Představení ztratilo tempo, rytmus a ztrácelo i na zajímavosti. Velice kladně byla přijata vnější charakteristika pěti dam včetně kostýmního řešení.

Moje první deska byla od Katapultů

Autor a interpret one man show Zahraj ty Ejsíky Jaroslav Střelka a jeho kolega Pavel Časar jsou vskutku nepředvídatelní. Nejprve nechtěl mluvit ani jeden, později se rozmluvili oba. A nakonec? Mluvili i po vypnutí diktafonu. Myslím, že jejich povídání by vystačilo na speciální díl Větrníku.

Vaše vystoupení se od těch ostatních na festivalu liší tím, že se jedná o autorskou one man show. Nejprve mi prozradte, kdy vás poprvé napadlo, že byste se chtěl one man show věnovat.

Jaroslav: To je jednoduché. Na rozdíl od klasické souborové zkoušky se na ní dostaví herec, režisér, scénograf a ani jeden nedržíkuje. Zkrátka naprosto ideální stav. Neustále řešit, že někdo nemůže dorazit? To se u one man show nestane. Vždycky přijdou všichni.

Jak vznikl text hry Zahraj ty ejsíky?

Jaroslav: V hlavě se rodí spousta útržků ze života z odposlechnutých rozhovorů jiných lidí a někdy v nich objevím náznak tématu. Děje se to tak nějak postupem času. Možná proto mi ta tvorba trvá tak dlouho. Od prvotního nápadu do samotné premiéry uběhlo několik let.

Obrací se na kolegu Pavla... Jak mě mohli napadnout zrovna Ejsíci?

Pavel: Je důležité dodat, že je to už tvůj pátý text. Sice na sebe jednotlivé hry nenavazují, ale myslím, že ses skrze ně jako autor postupně vyvíjel.

Jaroslav: Je pravda, že první one man show se týkaly hlavně samoty a osamění člověka. Nepramenilo to z mých vlastních zkušeností. V této hře je naopak hodně odkazů na můj život.

Uveďte příklad.

Jaroslav: Například to, že moje babička vyšívala křížkovým stehem a moje první gramofonová deska byla od Katapultů.

Pavel: Hlavně hra odkazuje na určitou dobu.

Teď jste tu dva. Přijeli vás podpořit i ostatní ze souboru?

Jaroslav: Nepřijeli. A jsme rádi, že jsme tu alespoň dva, protože to nejdřív vypadalo, že se sem vůbec nedostaneme. Pořád

celý příběh by se rozsypal. Už při psaní mám jasnou představu, jak bude scéna vypadat i jaká hudba bude hrát. Ostatní ze souboru pustím k textu čtrnáct dní před premiérou. Oni se vykecají a já je ignoruju. Když však mají trefnou poznámku k věci, stihnu to do hry ještě zakomponovat. Konkrétně u Ejsíků jsem jejich názory několikrát vyslechl.

Pavel: To je právě ono. Jak říká – my se k textu dostaneme chvíli před premiérou. Jakmile mu řekneme, co nefunguje, jeho reakce je „to mi to jako říkáte až teď?“ Ejsíky máme na scéně rok a půl a během té doby si dokonce i dal říct. Když se jedná o několikátou reprízu, utvoříte si ke hře speciální vztah a vnímáte ji jinak. (gab)

Kolečka naběhaná dopředu neplatí

„Když ne do roka a do dne, tak třeba za sedm let zase tady,“ řekla Svatka Hejralová vamberskému souboru Zdobničan při včerejším loučení a připomněla, že podmínkou návratu je nejen dobrá nová inscenace, ale také poctivá tři kolečka kolem kostela. „Já už mám splněno, nachodila jsem si je předem,“ pochlubila se režisérka Vamberských Alena Joachimsthalerová. Její nadšení však zchladili přítomní a

věci znali divadelníci - platná jsou jen ta kolečka, která se prodou po loučení.

I tentokrát podrobil Honza Hejral, moderátor loučení, hostesku Pavlíně podrobnému výslechu, jak se ve Vysokém a na přehlídce soubor choval. Soubor si však hostesku takticky předcházela a zavázala tak k mlčení. „Řeknu jediné – takovou pařbu jsem už dlouho nezažila,“ přiznala Pavlína s tím, že domů do-

razila kolem páté hodiny ranní. „Byla to náročná noc. I neděle je náročná. Ale je to skvělá parta lidí,“ konstatovala Pavlína a vytahovala z tašky dárky pro aktéry inscenace Turecká kavárna – balíček kávy a čaje, bonbony a papírové kapesníčky. A stylově loučení s Vamberskými zakončil Martin Hnyk poudačkou Marie Kubátové Jak se v Pasekách poprvé pilo kafiště. (jn)

Vím, že jsi Vladimír

Tak se nám sem vloudil jeden tiskařský šotek. Já samozřejmě vím, že Vláda Vodsedalek (Větrník č. 3, Matka Svatka má ráda stříbro – pozn. aut.) není Ladislav, přesto se mi ho podařilo překřtít. „To si lehce zapamatuješ podle jednoho velkoříjnového politika, já o tom vím svoje,“ poučil mě Ivan Hanuš. Vládo, promiň, vím, že jsi Vladimír. (jn)

Knihovna rozšiřuje své služby

Včera jsme informovali o tom, že městská knihovna rozšiřuje své služby. Informačního střediska KDP z pouze denních i na noční hodiny. A že ze soboty na neděli testovala prodloužený provoz. Naše informace nebyly přesné. Informační středisko neprodlužuje provoz, ale rozšiřuje služby ve smyslu nabídky netradičního ubytování, tzv. noc s klasiky. Je libo nocleh na cestách, v hluboké historii nebo nějakou sci-fi? „Stačí si vybrat to správné oddělení a zážitek na celý život vám

zaručíme,“ slibuje knihovnice Eva M. Kromě pohodlné matrace se zachovalým spacákem mezi regály je netradiční zážitkový pobyt zpestřený kyticí a vínem pro hluboký spánek, snídaně do postele je samozřejmostí. Soukromí spáče po otevření knihovny zajistí nápis: Psssst – ticho, lidé tady spějí! Tedy zajistí jej v případě, že návštěvníci knihovny umí číst. (jn)

Normální člověk Milan Schejbal

Milan Schejbal je divadelní režisér a umělecký šéf Divadla Ant. Dvořáka v Příbrami. Je také docentem pražské DAMU na katedře činoherního divadla, oboru režie a dramaturgie. A v neposlední řadě je pojmem v ochotnickém divadle, kde předává své režisérské zkušenosti a na Krakonošově divadelním podzimu je už několikátý rok předsedou odborné poroty. A navíc je Milan Schejbal, který byl hvězdným hostem nedělního odpoledne, velmi zábavný člověk.

„Moje pozice není pozice moderátora, ale náhradníka, což není úloha jednoduchá. Milana Schejbala tu znáte velmi dobře a někteří možná mnohem lépe, než já. Je to takový těžký kalibr lehkého žánru,“ zahájil nedělní odpolední besedu v Divadle Krakonoš Luděk Horký, který letos na moderátorském křesle zastoupil Milana Schejbala, jenž v minulých letech zasypával všetečnými otázkami hosty přehlídky, např. Veroniku Jeníkovou, Evu Holubovou, Simonu Stašovou, Petra Kostku nebo loni málomluvného a stydlivého Jaromíra Noska. Odpoledne pak svými písněmi zpestřil Martin Písařík, stálý příznivec přehlídky.

Kretén, co se tváří jako Redford

„Já a Martin jsme ztělesněním toho, co Milan dokáže vytvořit svou dlouhodobou pedagogickou činností – Martin na poli hereckém, já na poli dramaturgickém a bezmezného plkání,“ pokračoval Horký, který připomněl, že první setkání Milana Schejbala s divadelní múzou bylo herecké. „Je to tak, ve 14 letech jsem hrál Petra Bajzu ve školním představení. Bylo nás pět. Nedávno jsem viděl nějaké fotografie z té doby. Opravdu tam vypadám jako kretén, který se tváří jako Redford. V podstatě to byla otrava,“ konstatoval režisér.

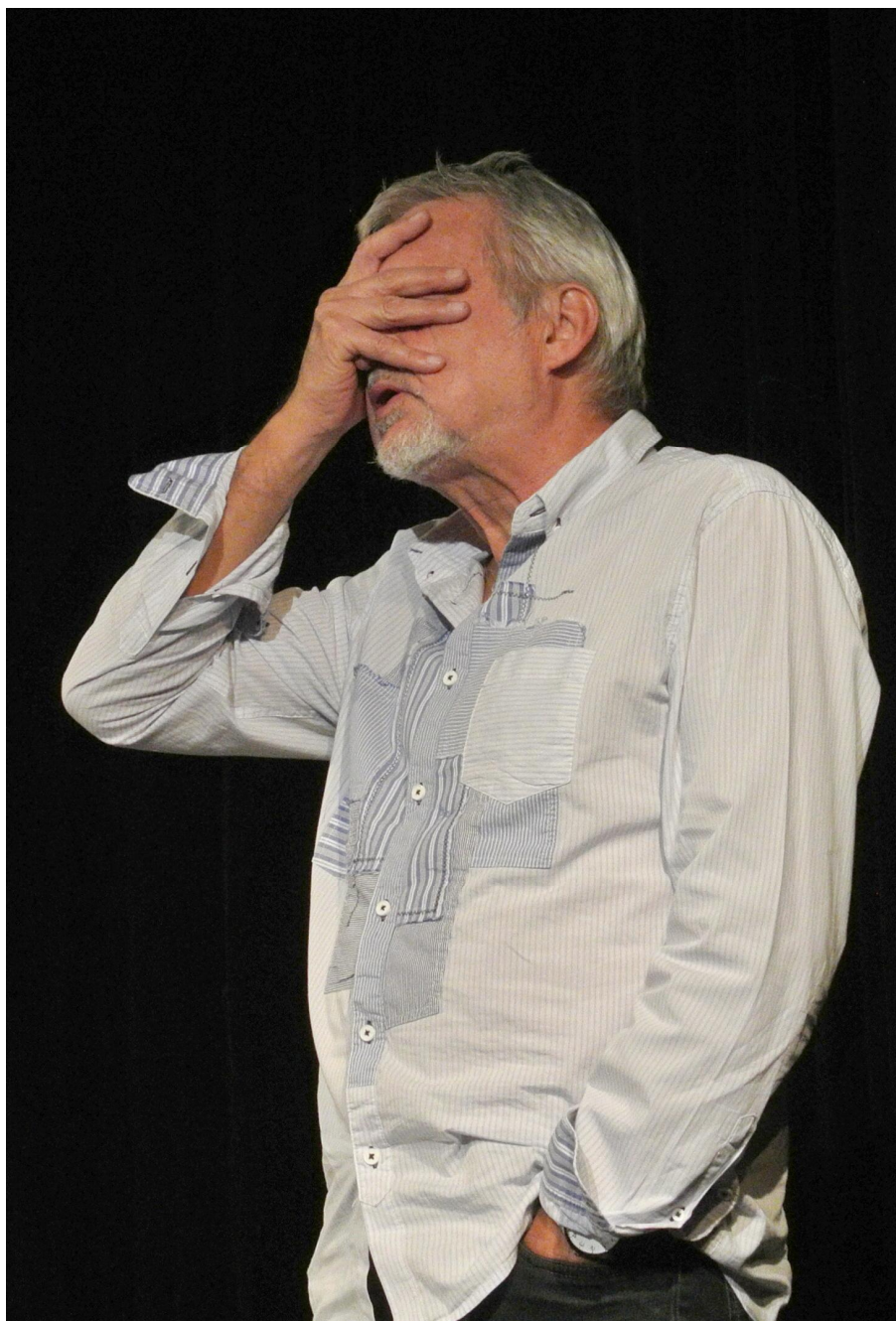
Podle původního plánu měl být Milan Schejbal učitelem, neboť studoval češtinu a angličtinu na filozofické fakultě. V té době se však na základě konkurzu stal členem amatérského souboru Dvacetník, jehož členové vytvořili základ souboru Anebdivadlo s domovskou scénou v Žižkovském divadle.

Anebdivadlo však nikdy nebylo rozpuštěné, soubor stále existuje a občas vystupuje s představením Pábitelé či legendárním Candide aneb Optimismus.

Jsem divnej, mám rád komedie.

Rozhovor se pak stočil na Schejbalovo působení v Divadle ABC, kde se setkal s takovými herci, jakými byla Stela Zázvorková, Jaroslava Adamová, Lubomír Lipský a dalšími. „Měli v sobě noblesu a obrovskou úctu ke kumštu. Byla to silná herecká generace a já na spolupráci s

Anebdivadlo se nakonec stalo nejvýraznějším amatérským předrevolučním souborem, který projel skoro celou Evropu. „Pak nám jeden člen zůstal v Paříži a už jsme se nedostali nikam,“ dodal Milan Schejbal.

nimi velmi rád vzpomínám," říká režisér, jenž tvrdí, že talent je pro herce nutný, ale naprosto prvotní a základní je pokora. Tu podle něj měli a mají například Boris Rösner, Tomáš Töpfer, Eva Holubová, Bob Klepl. Bez ní jsou herci jen průměrní a brzy zapadnou.

Milan Schejbal dlouho působil v Divadle ABC, nyní je již dvanáct let jeho domovskou scénou Divadlo Ant. Dvořáka v Příbrami. Je ještě nějaké představení, které by chtěl nastudovat? Má nějaký režisérský sen? „Jsem divnej, mám rád komedie. Mám rád, když se baví diváci i herci," vyznává se ze svých divadelních lásek režisér.

Srdeční záležitostí bylo nastudování Charleyovy tety s Janem Hrušínským a Lubomírem Lipským nebo Večer tříkrálový s Oldřichem Viznerem v Divadle ABC. V příbramském divadle začal své působení inscenací Přelet nad kukaččím hnízdem s Filipem Blažkem. „Jeden sen mám, ale musel bych to hrát já. Jsou jím nebezpečné vztahy a hrál bych Valmonta i markýzu," usmíval se Milan Schejbal a dodal: „Mám rád

velké a silné příběhy. Jako je třeba Velký Gatsby s Mírou Noskem nebo Dáma s kaméliemi se Sabinou Laurinovou.“

Jak sám říká, jeho koníček je jeho povolání. Režuruje, učí, předává své zkušenosti také ochotnickým divadelníkům. Právě ve Vysokém položil základy Kurzu praktické režie, tzv. KOPRu, stál u zrodu KDP mladým. „Režie ani herectví se prostě nedá naučit. Je možné si

jen osvojit principy a postupy základních kroků režijní práce.“

Do odpolední besedy vstoupily dva telefonické rozhovory – jednou byl na druhém konci Otakar „Tulda“ Brousek, podruhé Dalibor Gondík. Přišly také otázky z publika a ta poslední zněla: Co by mělo představovat slovníkové heslo Milan Schejbal? „Pomlčka je to normální člověk," zněla krátká odpověď. (jn)

Když má Kateřina Pokorná chuť vraždit

DS Voživot Mladá Vožice je soubor, který má ve svém repertoáru mnoho zajímavých autorských her. Jeho členové jsou samí sympatičtí a zajímaví lidé. A to není vše, co je na tomto souboru zajímavé. Více prozradila Kateřina Pokorná – režisérka a autorka hry Krysí dům.

Jste mladý soubor, hrajete spolu od roku 2011. Zajímavý je především způsob, kterým jste se dali dohromady. Popište mi ho, prosím.

Dříve jsem bydlela v západních Čechách, kde jsem léta hrála divadlo. Pak jsem si řekla, že jdu od toho a přestěhovala se do jižních Čech. Po pár letech se mi začalo stýskat a jediný způsob, jak se divadlu začít znovu věnovat, bylo založit svůj vlastní soubor. S mým kamarádem jsme dali hlavy dohromady a rozhodli se oslovit lidi tím, že vylepíme letáky. Postupem času jsme přemlouvali sousedy z vesnice, kamarády jejich kamarádů a samozřejmě

naše příbuzné. My, dvě naplaveniny odjinud, jsme zkrátka zlanarili zdejší lid.

Kdo na vaši výzvu prvotně reagoval?

Na první schůzku přišli dva sourozenci, Jana Kaltounková s bratrem (Jana je nám věrná doposud). Museli jsme je ukecávat, ale nakonec do souboru přivedli i své kamarády. Potom už to šlo samo. Během roku se nás nabalilo osm. Pozvala jsem k nám například i moji sousedku, dojičku krav. Sem tam někdo odejde nebo přijde, ale jádro zůstává stejné.

Na Krakonošově divadelním podzimu jste vsadili na autorskou detektivku Krysí

dům. Jak vznikl scénář?

Texty her píšu přes léto, kdy mám nejvíce času. Sednu si na chalupě na zahradu a vymýšlím. Psát autorské texty se mi zdá jednodušší, než hledat jiné hry. Mohu to hercům napsat přímo na tělo. Zrovna to léto, kdy vznikla hra Krysí dům, jsem měla depresi a chtělo se mi vraždit. A tak jsem vraždila alespoň ve své hře.

Vraždíte ve svých textech často?

Krysí dům byla moje první detektivka, ale moc mě to bavilo.

Takže budete vraždit dál...

To právě ještě nevím! Aby na nás diváci chodili, musíme hrát buď komedie, nebo je donutit se bát. Jinak záleží na tom, v jakém jsem právě rozpoložení. Když mi není do smíchu, píšu detektivku. Momentálně jsem v pohodě, tak opět tvořím komedie. (gab)

Předzahrádka

*Moh bych krátce –
v ten den celý,
v sluncem prohřáté neděli
venku – v předzahrádce*

*napsat jen tři, čtyři řádky,
když sluníčko do mě bije
(a venku se dobře pije),
rýmy z předzahrádky.*

*Rozhlédnu se tady kolem
(nech mě býti, drzá voso!),
vidím samou nohu bosou
a mám z toho dojem,*

*že tu někdo cizí vládl.
A všem tady, jak tu sedí,
do sluníčka tiše hledí,
prostě boty kradl.*

*Když v tom kdosi tiše hles:
Jak vyoraná myš
koukáš a čti – ať to zviš -
obsluha - je dole bez!*

*Joj – to se mi píšou básně,
když je nám u stolu krásně,
politika daleko je –
divadlo – jó to je moje,*

*potom, nad to prostě není,
s kamarády posezení.
Zvlád jsem verš za chvíli pouhou!
Jen ať nám to trvá dlouho!*

Jiří Hlávka

Jojo bonbóny

KDP mladým tentokrát rozhořčil sáček Jojo bonbónů! „Když jsme viděly ten sáček, úplně nás to rozčílilo,“ promluvila za genderově nevyvážený tým členka Bára. Ne že by měly problém se značkou Jojo, ale do časového období, ve kterém se děj odehrával, jim to zkrátka nesedělo. (gab)

**VOBSKOČÁCI
KAMENY. PLATIT. KDO CHCE
BÝT ÚČASTEN NA STŘEDEČNÍM
NOČNÍKOVÉM PŘEDSTAVENÍ –
ZKOUŠKA V PONDĚLÍ V 16.03
V SOKOLOVNĚ! HRAJÍCÍ – UČTE
SE, OSTATNÍ – PŘIJĎTE!**

Stánek v 1. patře před hospůdkou U Hříšné duše má i letos bohatý sortiment. Kromě chutných koláčů, které si můžete dát k odpolední kávě, je možné zde koupit také magnety, glycerinová mýdla, několik druhů likérů, čokoládu. A vše vám Eva nabídne s milým úsměvem.

Noční návštěvy knihovny

V průběhu festivalu se po Vysokém v pozdních hodinách potulují porotci. Včera na semináři prozradili, že se v noci náhodně potkali na náměstí Karla Kramáře. Údajně zrovna opouštěli knihovnu. Zajímavé je, že vysocká knihovna je otevřená nejdéle do 17 hodin. Že by kvůli našim porotcům prodloužili otevírací dobu? (gab)

Škoda z lásky po 25 letech

*Utíká to jako voda,
narodil se z lásky Škoda –
je to pětadvacet let.*

*Vzpomínky nám hlavou letí,
Bóže – jak rostou ty děti!
Ohlížím se zpět.*

*Rádi jsme ho vídávali,
rok za rokem počítali –
dneska je to chlap,*

*že mu sotva dveře stačí –
inu čas – ten prostě kvačí,
těžko bys ho chňap.*

*Ted' mu na oslavu piji,
neb dokončil farmacii –
svá studia a zvlád!!!*

*Ale vskutku byste marně
čekali ho snad v lékárně –
vědcem chce se stát!*

*Když ses zrodil, Pepo milý,
rád jsem v onu šťastnou chvíli
rýmy na tě psal.*

*Roky utekly jak voda,
ty jsi stále ten náš Škoda,
tak co říci dál.*

*Že ti k všemu gratulujuj!
Život krásný ti vinšujuj
a jsme rádi též,*

*že nám tady v Krakonoši,
co jsou od techniky hoši,
taky zůstaneš.*

*Držíme ti pěsti –
Přejem hodně štěstí!*

Jiří Hlávka

Telefonát s Peterem Brookem?

Je časté, že vám někdo zavolá v nevhodnou chvíli. Už méně časté je, že vám zavolá slavný režisér. „To vám volá Peter Brook a chce poradit,“ reagoval předseda poroty Milan Schejbal na vyzvánění telefonu režisérky DS Zdobničan Aleny Joachimsthalerové. Myslím, že znovu vystupovat na Krakonošově divadelním podzimu už soubor nemá

Padesát na padesát

Divadelní publicistka Lenka Láznovská přiznala, že si plete strany. Jakožto přečená levačka má občas problém určit, kde je levá a kde pravá. Tak snad se při svém hodnocení, ve kterém mluvila o levé části jeviště, zrovna střelila. (gab)

Bez kuchařek bychom měli hlad.

Bez kuchařek bychom byli smutní nebo protivní nebo oboje. Protože jací jsou hladoví lidé? Správně. Smutní nebo protivní nebo oboje. Ale my nejsme smutní ani protivní, protože nejsme bez kuchařek. Jejich práce je tedy opravdu nezbytná! Pojďme si ji díky šéfkuchaře Martině přiblížit.

Kdo sestavuje jídelníček?

Ten obědový a večerový sestavuje s mojí pomocí Alenka. Místní jídelníček mám na starost já, Macháčkovi a spol. Je to kolektivní práce.

Podle čeho ho sestavujete?

Podle toho, co se tady rádo jí. Menu se nemění. Za ta léta už to máme ozkoušené. Všechny novinky, které jsme zavedly, dopadly katastrofálně.

Co se tedy rádo jí?

Letos je oblíbený bílý rum! A krom něj chutnají saláty a hemenex.

Zařazujete i tradiční krkonošské speciality?

V týdnu varíme kyselo. Také se ve Výsokém pořádá akce vysocký Sejkorák, a to děláme samozřejmě tradiční sejkory.

(gab)

úterý 17. října 2017		
kdy	co	kde
8:30	Čert a Káča	velký sál
9:00		
0:00	Dobronín	
10:00	seminář	malý sál
10:15	Čert a Káča	velký sál
0:00		
10:30	Dobronín	
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	ISS-DM
13:30	loučení Homole	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Dobronín	před divadlem
17:00	Řetízek	kostel
17:30		
18:00	Železný Brod	
20:00	Vzpomínky na vodě	velký sál
20:30		
21:00	Dobronín	
22:30	seminář KDP	půdička
23:00	společenský večer	U Medvěda

Větrník, zpravodaj XLVIII. Krkonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Gabriela Jakoubková, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal a co kdo dá. Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč